Julie Červená

Je mi třicet a jsem single

x·y·z

Je mi třicet a jsem single

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

x·y·z
NAKLADATELSTVÍ

Julie Červená
Je mi třicet a jsem single – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Julie Červená:

Je mi třicet a jsem single

Julie Červená:

Je mi třicet a jsem single

Ilona Kleníková

Dobrý den,
jmenuji se Julie Červená,
bude mi třicet let
a jsem single.

O svatbě

Neměla jsem náladu oslavovat a představy čehokoliv romantického ve mně vyvolávaly akorát tak dávivý reflex. Před pár dny jsme se sice hladce, ale rozhodně ne bezbolestně rozešli s přítelem. Nebyl zkrátka ten pravý. („Byl na tebe prostě moc hodný," shrnula vztah má pragmatická matka.) Jenomže nejlepší kamarádka se vám nevdává každý den. A tak jsem zatnula zuby, navlékla se do stahovacích punčoch a těsných šatů a vyrazila na svatbu. Linda v bílém celá zářila, a abych jí ten velký den nekazila, donutila jsem se usmívat také. Usmívala jsem se, když se mě už třetí známý zeptal, kde jsem nechala Davida, a lhala jsem o spokojeném vztahu, jako když tiskne. Usmívala jsem se, když do mě Lindina těhotná sestra spiklenecky šťouchla, že teď je řada na mně. („Nemládneš, holčičko, co si budeme nalhávat," souhlasila by s ní moje matka.) Když jsem si šla k baru pro čtvrtou skleničku šampaňského, usmívání mi šlo už docela samo. Vtom mě začal kdosi spolu s dalšími neprovdanými nešťastnicemi nahánět na parket. Na programu bylo házení nevěstina pugetu. Tvářím se, jako že já takovéhle rituály přece už nepotřebuju, ať dostanou příležitost jiné, ale přitom mám srdce skřípnuté smutkem nad tím, že žádné z těch mladých žen asi není oltář vzdálenější než mně. Stoupám si až úplně dozadu, a když Linda mrskne kyticí přes rameno, snažím se rychle vycouvat, jako bych tam

ani nebyla. Jenomže puget letí přímo na mě. V panice udělám dva rychlé skoky vzad, úzká sukně mi podrazí nohy, ozve se rupnutí, kácím se k zemi a… PLÁC. Linda mě kyticí trefila přímo na komoru. Já teď ležím na kraji parketu jak zastřelená laň a chce se mi brečet. Všichni na mě zírají v němém úžasu. A tak udělám to jediné, co se v takové situaci udělat dá – usměju se. „Mám ji!“ zvolám vítězně. Pak se zvednu ze země, rozhodnu se ignorovat fakt, že mi teď rozparek sahá až těsně pod zadek, takže všichni vidí, že mám na sobě stahovací punčocháče, a odkráčím středem. Bude mi třicet, jsem single a do roka a do dne se budu vdávat. Teď už jen sehnat Toho Pravého.

O usínání

Vždycky jsem záviděla těm, kdo zavřeli oko a do minuty zařezávali. Ovšem pár týdnů po rozchodu s Davidem dosáhla moje nespavost vrcholu. Ležím v prázdné posteli, zírám do tmy a snažím se nedívat na hodiny. Nechci vědět, že už mi na spaní zbývá jen pět hodin… Po pár probdělých nocích už si mých zarudlých očí všímá i okolí. Každý, komu se svěřím, že nemůžu usnout, má nějakou zaručenou radu, jak spánek přivolat. Protože únavou už sotva pletu nohama, jsem ochotná vyzkoušet cokoliv. Začnu bylinkovým čajem, pokračuju horkou koupelí s levandulí. Nic. Zkouším pít. Zkouším nepít. Studenou sprchu. Horkou sprchu. Nahřívám si nohy v horké vodě se solí. Pouštím si relaxační hudbu… Pořád nic. Jediný výsledek je, že se mi z těch čajů chce v noci víc čurat. Až mi jedna moudrá známá poradila: „Ty nespíš, protože vedle tebe v posteli nikdo neleží." No jasně! To dává perfektní smysl. Jako malá jsem sdílela pokojíček se sestrou, jako velká jsem vždycky bydlela s nějakým chlapem. Neumím spát sama! Ale co s tím? To si mám shánět chlapy jenom na SPANÍ? „Zkus si pořídit plyšáka, velkého a příjemného na dotyk," poradila mi kamarádka. A tak jsem se vydala do hračkářství. Mezi regály se bavím představou, jak před spaním strhávám krtečkovi kalhotky, pochichtávám se v oddělení vycpaných slonů a nakonec si vybírám obrovského medvěda.

Cestou domů přemýšlím, co by tomu asi muži řekli, kdyby tušili, že se dají v posteli nahradit kusem plyše… Ten večer se do peřin vyloženě těším. Přitulím se k hebkému medvědovi, pod hlavu si dám velkou packu a za chvíli už odplouvám do říše snů. Probudím se s trhnutím až nad ránem. Mám přeležený krk. Rozlepím oči a leknu se té velké bílé hlavy, co na mě z pěti centimetrů čučí. Ze šoku mi naskočí opar. Takhle by to nešlo. Méďa poputuje do osvědčeného odkladiště milenců – do skříně. Cestou do lékárny pro prášky na spaní si musím přiznat, že takhle snadno muže nenahradím.

O rodinných baleních

Moje máma vždycky vařila ve velkém. Když dělala knedlíčkovou polévku, tak minimálně na několik dní. Malé hrnce u nás nikdo nepoužíval. Ovšem když člověk žije sám, jako se to teď po rozchodu učím já, musí přehodnotit i základní návyky. Zjistila jsem to po čuchu, když moje kuchyň začala divně smrdět. Šlo to z ledničky. Z mojí velké ledničky, jejíž obsah byl následující: dvacet deka šunky šedozelené barvy,

čtyři druhy sýra, z nichž jeden sice byl původně plísňový, ale barva té ušlechtilé plísně určitě nebyla růžová. Dále tu byl salát nahnědlý, salám okoralý, několik krabiček s hotovými jídly, které už se nedaly identifikovat, zkyslá polévka… Prostě chlazený kompost. Evidentně jsem po matčině vzoru ze zvyku ládovala do ledničky zásoby se stejnou intenzitou jako dřív, i když už tu kromě mě jiný strávník není. Já jsem přitom v posledních týdnech večeřela akorát tak bílé víno a sušenky. Tak takhle ne! Vyházet, vymýt a začít znovu a lépe!

V supermarketu si beru do ruky malý košík. Automaticky sáhnu po dvoukilovém balení pomerančů v akci, ale plácnu se přes ruku a odvážím si jen dva kousky. Trochu mě zarazí, že stojí skoro stejně jako celý pytel. Pokračuju k regálu s mléčnými výrobky. „Padesát procent navíc zdarma! Výhodné rodinné balení! Kupte dva, třetí je zdarma!“ hlásají křiklavé cedule, já smutně sahám po 125gramové kostce másla a půllitrové krabičce mléka… Věděli jste, že malé balení trvanlivého chleba stojí dvakrát víc než bochník Šumavy? Za skromný nákup vysolím 357 korun. Cestou domů vylovím ze schránky nový rozpis plateb za služby, které se teď počítají ne za dvě osoby, ale jen za mě. Aspoň někde ušetřím, utěšuju se… Jasně, ušetřím – celé DVĚ STOVKY měsíčně. To má být nějaká rafinovaná státní politika, která má za cíl znepříjemnit single lidem život natolik, že se budou vrhat do zakládání rodin, aby si mohli kupovat rodinná balení? To už hraničí s diskriminací!

Místo v supermarketu teď nakupuju ve večerce na rohu. Pro těch pár rajčat a kousek sýra nemá cenu chodit jinam. V ledničce už mi nic nehnije, je totiž skoro prázdná. A když mi chybí teplé jídlo, tak přece moje máma naštěstí pořád vaří ve velkém.

O novém účesu

Miluju návštěvy kadeřnictví. „Tak jak si to budete dneska přát?“ ptá se mě moje kadeřnice Anička a přitom mi prsty prohrabává odrostlé vlasy… Dívám se na svůj odraz v zrcadle a přemýšlím. V uplynulých letech jsem coby „oddaná zadaná“ vždycky brala ohledy na to, co chtěl můj chlap. Štěpánovi jsem se nejvíc líbila trochu tmavší, takže jsem „musela“ mít přeliv, Tomáš měl nejraději blondýnky a David zase trval na tom, že čím delší tím lepší. Vždycky, když jsem se odvázala a přišla domů s mikádem pod uši, protáhl obličej a několik dní se na mě mračil. Teď, když jsem single, už se ale na nikoho ohlížet nemusím! Klidně můžu zkusit neonově růžovou patku, po jaké jsem toužila v šestnácti, nebo ten kontroverzní platinový blond odstín, jako měla onehdy Aňa Geislerová. Nikdo nebude brblat, že jsem si nechala zkrátit vlasy o něco víc. Konečně je to jen a jen na mně. Báječný a svobodný single život!

Představuju si, jak se nesu ulicí s novým účesem, prohlížím si ten odvážný výtvor v každé výloze, neminu jedinou lesklou plochu, aniž bych se nepodívala, jak mi to sluší… A jak pak přijdu domů, přivítá mě pes, kterému bylo, je a vždycky bude jedno, jak vypadám, a pak už nikdo. Nikdo, kdo by při pohledu na mé nové vlasy protáhl obličej. Nikdo, kdo by mě urazil nějakým tím bezelstným „však ono to zase doroste“ nebo „a za TOHLE jsi zaplatila dva tisíce?“.

Nikdo, kdo by si vůbec NEVŠIML, že jsem ostříhaná. Ale ani nikdo, kdo by můj nový účes ocenil.

„Tak jak si to budete přát?“ ptá se mě Anička, zatímco mi prsty čechrá vlasy. „Víte co? Tak mi trochu zastřihněte konečky a barvu necháme,“ usměju se nakonec. Teď, když jsem single, se můžu konečně nechat ostříhat tak, jak chci já. Single život je přece báječný a svobodný…

O dělbě práce

Když člověk žije sám, nemůže si dovolit takový luxus, jako je dělba práce podle pohlaví. Do devětadvaceti jsem nemusela měnit pytlík do luxu. Když jsem byla malá, obstarával tuhle práci tatínek, když jsem byla velká, byl po ruce vždycky nějaký muž, který se toho ujal. Ale teď po ruce žádný není, a tak jsem se musela zblízka seznámit nejen s filtračním systémem vysavače, ale postupně i s vrtačkou nebo s principem sifonu. Mojí další ctižádostí bylo emancipovat se i v oblasti motorismu. Jsem mladá samostatná žena – přece se dokážu vozit sama! Vždycky jsem měla slabost pro velké švédské vozy. Pohled na stav konta mě ale vrátil na